

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/44/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816010473
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8816010473.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.11.2017 v trestnej veci proti obž. D. M. pre pokračovací zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/130/2016 zo dňa 02.11.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovanému D. M., nar. X.X.XXXX vo R. nad Q., trvale bytom J. č. XXX, okr. R. nad Q.

u k l a d á

Podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. d), l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. a § 39 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného D. M. vinným z pokračovacieho zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa a mesiaca v jari 2015 do dňa 20.06.2016, v rôznom čase, v obci J., okr. R. nad Q., v rodinnom dome č. XXX, patriacemu D. M., ako aj na iných miestach za rómskou osadou, vykonal pohlavný styk s maloletou V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, okr. R. nad Q. a to aj napriek tomu, že vedel o tom, že táto v tom čase nedovŕšila 15. rok svojho veku.

Za to mu podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zákona pri rovnováhe poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l) Tr. zákona a priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m) Tr. zákona a § 39 ods. 1 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ale len proti výroku o treste, podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie. V dôvodoch odvolania poukazuje na ustanovenie § 34 ods. 3, 4 Tr. zákona, v zmysle ktorého má trest postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby a pri určovaní druhu a výmery trestu má súd prihliadať na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov je podľa jeho názoru neprimerane prísny, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Na verejnom zasadnutí krajského súdu obhajca návrh modifikoval a s poukazom na dôkazy, ktoré predložil na verejnom zasadnutí, a ktoré vyšli najavo až po rozsudku okresného súdu, navrhol zväžiť, či vzhľadom na uvedené okolnosti nie je možné uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom aj na dlhšiu skúšobnú dobu a na úvahu ponechal skúmanie či nie je potrebné ukladať trest sčasti súhrnný a sčasti samostatný.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd na verejnom zasadnutí (ktoré vykonal v neprítomnosti obžalovaného, keďže upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo riadne a včas doručené a tento sa na verejné zasadnutie nedostavil) napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného možno sčasti považovať za dôvodné.

Krajský súd v posudzovanej veci nezistil také odvolaním nevytýkané chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedeného v § 371 ods. 1 Tr. poriadku a preto svoju prieskumnú činnosť obmedzil len na napadnutý výrok, teda výrok o treste.

Len pre úplnosť je potrebné uviesť, že vo vzťahu k výroku o vine nebolo vykonávané dokazovanie ani pred súdom prvého stupňa, pretože obžalovaný po tom, čo mu bolo umožnené urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 ods. 1 Tr. poriadku a po poučení o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a keďže následne kladne zodpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 jeho vyhlásenie prijal a rozhodol, že dokazovanie vo vzťahu k výroku o vine sa nevykoná a vykoná sa len dokazovanie ohľadne výroku o treste.

Dôkazy, ktoré v tomto smere prvostupňový súd vykonal, sú zrejmé z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní a na tieto dôkazy prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia aj poukázal a uviedol, ktoré skutočnosti z vykonaných dôkazov vyplývali.

V tomto smere považuje krajský súd odôvodnenie napadnutého rozsudku za správne a v podrobnostiach nášho poukazuje.

Nad rámec skutočností, ktoré zistil a z ktorých pri rozhodovaní o treste vychádzal prvostupňový súd, považuje krajský súd za potrebné poukázať na skutočnosti a dôkazy vykonané na verejnom zasadnutí. Z rodného listu predloženého krajskému súdu plynie, že obžalovanému a poškodenej sa 29.11.2016 narodila maloletá dcéra. Z ďalších listinných dôkazov vyplýva, že obžalovaný a poškodená žijú v spoločnej domácnosti ako druh a družka, a že poškodená je znova tehotná.

Krajský súd sa stotožňuje aj so závermi, ku ktorým dospel prvostupňový súd vo vzťahu k druhu a v čase jeho rozhodovania aj výmere ukladaného trestu. Aj v tomto smere, až na jednu výhradu, považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a náležité odôvodnené.

Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia veľmi podrobne rozviedol, na ktoré skutočnosti pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadal, ako vykonané dôkazy hodnotil a na základe ktorých skutočností dospel k záverom prezentovaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Je nepochybné, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o treste vychádzal z kritérií uvedených v § 34 Tr. zákona a pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu z kritérií uvedených v § 34 ods. 4 Tr. zákona, v zmysle ktorého pri ich určovaní prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Vo vzťahu k druhu ukladaného trestu je potrebné stotožniť sa so závermi prvostupňového súdu, a teda nemožno považovať za dôvodný odvolací návrh obžalovaného na uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu.

V osobe obžalovaného totiž ide o páchatela, ktorý sa v súdenom prípade nedopustil protiprávneho konania po prvýkrát. Ako na to správne poukázal okresný súd, aj krajský súd z odpisu registra aj pripojených spisov zistil, že obžalovaný sa už v minulosti pred súdom zodpovedal trikrát. V roku 2015 bol trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/152/2015 zo dňa 18.09.2015 uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/, f/ Tr. zákona, pričom mu bol uložený trest povinnej práce, ktorý vykonal, takže v tomto prípade sa na neho hľadí akoby odsúdený nebol. Trestným rozkazom toho istého súdu sp. zn. 0T/41/2015 zo dňa 26.10.2015, ktorý sa stal právoplatným v ten istý deň, bol uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní troch mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú 18 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 18 mesiacov. Keďže trestný rozkaz sa stal právoplatným 26.10.2015, skúšobná doba podmieneného odsúdenia mu plynula od 27.10.2015 do 27.04.2017. Teraz súdeného skutku sa dopustil od presne nezisteného dňa a mesiaca jari 2015 do 20.06.2016, znamená to teda, že ho evidentne páchal v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia.

Naviac bol trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 12T/77/2016 ešte dňa 27.05.2016, ktorý mu bol doručený 17.06.2016 a právoplatným sa stal 28.06.2016, uznaný vinným zo spolupáchatelstva prečinu výtržníctva podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a bol mu ukladaný nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov, ktorý medzičasom vykonal.

Práve vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa názoru krajského súdu, záver súdu prvého stupňa v tom smere, že v danom prípade neprichádza, najmä vzhľadom na fakt, že trestný čin obžalovaný páchal počas skúšobnej doby a naviac napriek tomu, že predtým už prostriedkami trestnej represie na neho pôsobené bolo, do úvahy iný druh trestu než nepodmienený trest odňatia slobody.

Za zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona stanovuje zákon vo svojej osobitnej časti trestnú sadzbu vo výmere 3 až 10 rokov.

Okresný súd pri určovaní výmery trestu vychádzal z tejto základnej výmery trestnej sadzby, keďže nezistil prevahu či už priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností, pretože obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť, a to okolnosť uvedenú v § 36 písm. l/ Tr. zákona, teda že sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval a jednu priťažujúcu okolnosť, a to okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zákona, teda že už bol za trestný čin odsúdený. Vzhľadom na vek obžalovaného v čase spáchania skutku sa okresný súd zaoberal aj možnosťou priznania poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. d/ Tr. zákona, pričom z dôvodov jeho rozhodnutia plynie, že mu túto poľahčujúcu okolnosť nepriznal s ohľadom na to, že už v minulosti bol pre rôznu trestnú činnosť odsúdený, takže aj s prihliadnutím na to nie je možné konštatovať, že by si nevedomou, že sa dopúšťa trestnej činnosti. S týmto záverom prvostupňového súdu sa krajský súd nestotožnil, pretože podľa jeho názoru práve vek obžalovaného, vzhľadom na charakter súdeného trestného činu, mohol mať vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť. Na rozdiel od súdu prvého stupňa, teda krajský súd obžalovanému priznal aj uvedenú poľahčujúcu okolnosť, v dôsledku čoho nastáva prevaha poľahčujúcich okolností, a preto bolo potrebné upravovať aj zákonnú trestnú sadzbu znížením hornej hranice o jednu tretinu, a to postupom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zákona, teda z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby, v dôsledku čoho je pri ukladaní trestu potrebné vychádzať z trestnej sadzby v rozpätí troch rokov až siedmich rokov až ôsmich mesiacov.

Krajský súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa v tom smere, že v danom prípade existujú také okolnosti, jednak prípadu, ale aj na strane páchatela, ktoré odôvodňujú aplikáciu stanovenia § 39 ods. 1

Tr. zákona, teda mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu sadzby stanovenej Trestným zákonom. Aj v tomto smere považuje rozhodnutie prvostupňového súdu za náležité odôvodnené (len na okraj je potrebné podotknúť, že aj keby sa krajský súd s týmto záverom nestotožnil, čo sa však nestalo, nemohol by v tomto smere rozhodnutie prvostupňového súdu na podklade odvolania podaného len v prospech obžalovaného meniť) a ako už bolo vyššie konštatované s prihliadnutím na všetky skutočnosti, ktoré boli známe v čase rozhodovania súdu prvého stupňa, považuje krajský súd aj trest, ktorý súd prvého stupňa obžalovanému ukladal, za trest primeraný.

Pokiaľ krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil, bolo to len z dôvodu, že dospel k inému záveru, než súd prvého stupňa vo vzťahu k existencii poľahčujúcich okolností, ale aj vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo až v konaní pred odvolacím súdom a týkajú sa osobných pomerov obžalovaného, teda skutočnosti, že s poškodenou už majú jedno maloleté dieťa a narodenie druhého očakávajú, pričom aj v súčasnej dobe podľa správy obce žijú v spoločnej domácnosti ako druh a družka.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti má krajský súd za to, že účel trestu bude splnený aj miernejším trestom, než aký obžalovanému uložil súd prvého stupňa a z uvedeného dôvodu na podklade odvolania obžalovaného napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, teda uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov.

Uvedený trest ukladal ako trest samostatný a nie ako trest súhrnný, resp. sčasti súhrnný a sčasti samostatný, ako to navrhovala obhajoba, keďže k dokonaniu trestného činu došlo až potom, čo bol obžalovanému v predošlej trestnej veci doručený trestný rozkaz, ktorý má účinky vyhláseného rozsudku, čiže v danom prípade nejde o súbeh trestných činov, ale o recidívu.

Rovnako ako súd prvého stupňa a z rovnakých dôvodov obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže pred dokonaním trestného činu obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody nebol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.